

‘Ik dacht dat ik een slechte moeder was’

Vier weken geleden lag hun huis nog volgestouwd met rommel en afval, waren de kinderen onhandelbaar en wist Cindy (24) niet waar eerst te beginnen. Crisishulp aan huis heeft een ommekeer gerealiseerd. ‘Anders hadden ze de kinderen weggenomen’, beseft Cindy.

VAN ONZE
CORRESPONDENTE
HET PERFECTE
KIND
VEERLE BEEL

BRUSSEL | Er hangt een vrolijke slinger in de woonkamer: hoera, het is een meisje! Zes maanden geleden, toen Cindy's jongste dochter werd geboren, was de stemming in dit gezin toch niet zo vrolijk. 'Ik wilde niet zo snel weer zwanger zijn', zegt Cindy. 'Mijn oudste kon nog niet eens stappen. Ik kan niet rekenen op mijn familie en mijn schoonmoeder was ook niet blij. Ik stond er nagenoeg alleen voor, want mijn man werkt van 's morgens vroeg tot 's avonds laat. Ik zakte weg in een zwangerschapsdepressie.' Kind en Gezin stuurde een gezinsbegeleider en die maand Cindy aan om een psychiater op te zo-

ken. Er werd een behandeling opgestart, maar het ging toch nog van kwaad tot erger. De kinderen werden amper nog verzorgd. 'Ik wilde wel mijn best doen, maar ik kon het niet', zegt Cindy. 'Ik was altijd maar aan het huilen, ik pakte ze nooit op.'

Alarm

Ruim een maand geleden werd alarm geslagen bij het regionale crisismeldpunt. Er kwam iemand van het ondersteuningscentrum jeugdzorg (OCJ) langs – het vroegere comité voor bijzondere jeugdzorg – die oordeelde dat de kinderen niet meer veilig waren. Vroeger zouden de meisjes misschien uit huis zijn geplaatst. Nu kwam er crisishulp aan huis, in de persoon van Wim Van de Maele van vzw Cocon. 'Ik dacht eerst: wéér iemand anders, en er komt hier al zoveel volk over de vloer', zegt Cindy. Maar het klikte. 'Misschien omdat

wij onze ideeën niet opdringen', zegt de crisiscoach. 'We zoeken in de eerste plaats naar positieve krachten binnen het gezin zelf. Alles wat hier veranderd is, hebben Cindy en haar man zelf gedaan. Wij geven enkel een duwtje.' Zeg maar, een flinke duw: crisishulp aan huis is intensief. Wim begeleidt hooguit twee gezinnen tegelijk. Hij gaat wekelijks drie tot vier keer langs. Soms duurt zo'n bezoek twee uur, soms langer. Daardoor is er snel resultaat.

Overal vuilnis

Wat is er allemaal veranderd? Cindy glimlacht: 'Ken je die programma's van op tv, waar mensen tonen hoe hun huis volgestouwd ligt? Daarmee kun je het vergelijken, alleen erger. Vuilnis lag gewoon op de grond. De badkamer lag vol met gebruikte luiers.' Wim: 'Cindy en haar man wisten niet hoe eraan te beginnen. Ik heb het geregeld dat er een container voor de deur kwam. Zij hebben die gevuld. Cindy's man heeft nieuwe keukenrekjes in elkaar gezet. Ook daar is het nu netjes.'

Nog een grote verandering: Wim overtuigde Cindy ervan om de kinderen naar de opvang te sturen. Hij vond voor hen een plaatsje. 'Ik voelde me er eerst niet goed bij. Ik ben thuis en ik heb die kinderen gewild. Waarom hun opvoeding dan uit handen geven? In

mijn ogen was ik dan een slechte moeder. Wim heeft mij dat uit het hoofd gepraat.' 'Het is niet dat je het zelf niet kunt', zegt Wim. 'Maar zo krijg je tijd voor jezelf en het huishouden. Ook is het geruststellend te weten dat er nog mensen zijn die zich om je kinderen bekommeren. Dat je er niet alleen voor staat.'

Minder vaak stout

Cindy knikt: 'Ik wist vroeger niet hoe ik mijn oudste kon straffen. Sommige mensen zeiden dat ik ze een tik moest geven als ze stout was, maar dat wil ik niet. Ik heb ze nog nooit een klap gegeven! Anderen zeiden dat ik ze in de hoek moest zetten of in bed moest stoppen, maar dat hielp allemaal niet. De juf van de opvang heeft me geleerd dat de hoek het beste is. Maar dan moet ik mij omdraaien en verder even niet reageren. En inderdaad, zo werkt het!' Bovenal zijn de kinderen nu min-

‘Alles wat hier veranderd is, hebben Cindy en haar man zelf gedaan. Wij geven enkel een duwtje’

der vaak stout: 'Sinds ze naar de opvang gaan, zijn ze allebei rustiger geworden. Ze huilen niet meer zo vaak. Mijn oudste kijkt al eens rustig in een boekje. Of ze kleurt wat. En ik heb nu soms ook tijd en goesting om met hen te spelen. Eigenlijk hebben ze nu hun mama terug. Want die waren ze kwijt.' Vier weken crisishulp lopen bijna af. Cindy vindt het jammer. 'Van mij zou het langer mogen duren. Ik zit hier de godganse dag alleen. Het is fijn om iemand te hebben om tegen te praten. Gelukkig doet mijn man nu ook zijn best om wat vaker thuis te zijn en gaat het daardoor tussen ons ook beter.' Wim stippt nu nog de vervolghulp uit: wekelijkse thuisbegeleiding, voor de pedagogische ondersteuning van het gezin. Hij hoopt ook dat de rechter het gezin in schuldmediation zal laten gaan, want Cindy en haar man leven al maanden onder de permanente dreiging van beslaglegging op hun inboedel. Een deurwaarder is al één keer het huis komen leeghalen. 'Het is ook de reden waarom Cindy's man zo hard werkt', zegt Wim. 'Hij wil de schulden zo snel mogelijk terugbetalen.'

Deel uw kennis en ervaring over 'Het perfecte kind' veerle.beel@standaard.be

Een beeld uit het Amerikaanse tv-programma 'Hoarders' over mensen die hun huis volstouwen. 'Bij ons was het nog erger', zegt Cindy. www.100percentrealty.com

Crisishulp wordt uitgebreid

Jongerenwelzijn maakt extra middelen vrij om gezinnen in moeilijkheden te ondersteunen. Het gaat om 314.000 euro. Daarmee kunnen jaarlijks 42 extra gezinnen crisishulp aan huis krijgen. 'Zo kan een dreigende uithuisplaatsing van kinderen voorkomen worden', zegt Peter Jan Boogaert, de woordvoerder van Jongerenwelzijn. 'Het gezin bij elkaar houden geniet in eerste instantie altijd de voorkeur.' Nu worden jaarlijks al 582 gezinnen in Vlaanderen op deze manier ondersteund. Crisishulp treedt in actie nadat gezinnen bij een regionaal crisismeldpunt zijn aangemeld. Een hulpverlener kan dat doen, of de jeugdrechter, of het gezin zelf. Crisishulp aan huis duurt vier weken en is gericht op het versterken van wat goed gaat in gezinnen, zodat ze zelf weer voort kunnen. (vbr)

